ഇന്നത്തെ രാജധർമ്മം

ഡോ. കെ. ഈശ്വരൻനായർ

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ രാജവാഴ്ചയും രാജപ്രമുഖവാഴ്ചയും അവസാനിച്ച്, ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത മന്ത്രിമാരുടെ ഭരണം തുടങ്ങിയകാലത്ത് എനിക്കുണ്ടായ ഒരനുഭവം പറയട്ടെ. അന്ന് ഞാൻ ഒരു കോളേജദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ ചുമതല വഹിച്ച മന്ത്രിയുടെ പാർട്ടിയിൽപ്പെട്ട പ്രമാണിയായ ഒരു നിയമസഭാംഗം എന്നെ കാണാൻ വന്നു. എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ അല്പസ്വല്പം പരിചയമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഒരേ കാലത്താണ് കോളേജിൽ പഠിച്ചത്. അദ്ദേഹം അന്നുതന്നെ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനം തുടങ്ങുകയും, ശരിയായി പഠിക്കുവാനോ പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കുവാനോ കഴിയാതെ പിരിയുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ഈ സംഭവം നടന്നപ്പോഴാണ് തമ്മിൽ കണ്ടത്. രാഷ്ട്രീയക്കാരൻ കോളേജദ്ധ്യാപകനെ കാണാൻ വന്നത് വിദ്യാലയങ്ങൾ തുറന്നപ്പോഴാണെന്നും ഏതോ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രവേശനം സംബന്ധിച്ചാണെന്നും പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇവിടെ വിദ്യാർത്ഥി നിയമസഭാംഗത്തിന്റെ മകൻതന്നെ ആയിരുന്നു. അയാൾക്ക് എം. എസ്സ് സി. ക്ലാസ്സിൽ ചേരണം. ബി. എസ്സ് സി. പരീക്ഷയിൽ ''ഉയർന്ന രണ്ടാം ക്ലാസ്സ്'' കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വെറും രണ്ടാംക്ലാസ്സായാലും പ്രവേശനം കിട്ടും. അതാണ് അടിസ്ഥാനയോഗ്യത. എം. എൽ. എ. വന്ന സമയത്ത് പ്രവേശനത്തിനുള്ള അപേക്ഷകൾ വന്നുതുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളു. ഞങ്ങൾ അല്പം പൂർവ്വകഥകളും കൂടുതൽ സമകാലീന ചരിത്രവും പറഞ്ഞശേഷം അദ്ദേഹം വന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഞാൻ സ്ഥിതിവിവരങ്ങളെല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. ആകപ്പാടെ ആറു സീറ്റേയുള്ളു. മറ്റു കോളേജുകളിലെങ്ങും ഈ വിഷയത്തിൽ എം. എസ്സ് സി. കോഴ്സ് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വളരെയധികം അപേക്ഷകരുണ്ടാകും. അവരിൽനിന്ന് മുൻപരീക്ഷയ്ക്കു കിട്ടിയ മാർക്കിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്ന് വിശദമായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപ്രകാരം എല്ലാ അപേക്ഷകളും പരിഗണിച്ചതിനുശേഷമേ പ്രവേശനം കിട്ടുമോ എന്ന് പറയുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ഇതു് സർക്കാരു നടത്തുന്ന കോളേജായതുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

എം. എൽ. എ. ഇതെല്ലാം ഒരു ചെവികൊണ്ടേ കേട്ടുള്ളു എന്നു തോന്നി. അദ്ദേഹം പോകാനായി എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ''അതെല്ലാം നടക്കട്ടെ. എങ്ങനെയായാലും അഡ്മിഷൻ കൊടുക്കണം. അവൻ നല്ലപോലെ പഠിച്ചു ജയിക്കുകയും വേണം. അവന്റെ പേരും മറ്റു വിവരങ്ങളും ഈ കടലാസ്സിലുണ്ട്. അടുത്ത മാസം ആദ്യം അവനെത്തന്നെ ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കാം. എനിക്കു വരാൻ സൗകര്യപ്പെട്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ മന്ത്രിയെക്കൂടി കണ്ടിട്ടേ മടങ്ങിപ്പോവുകയുള്ളു. അദ്ദേഹത്തോടും ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞേക്കാം.'' ശരി, നമസ്തേ. യാത്രയും പറഞ്ഞു.

അപേക്ഷയ്ക്കുള്ള അവസാനത്തീയതി കഴിഞ്ഞു. ആകപ്പാടെ നൂറ്റിയൻപത് അപേക്ഷകളുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാംകൂടി ആപ്പീസിൽനിന്ന് എനിക്ക് അയച്ചു തന്നു. ഞാനും മറ്റ് അദ്ധ്യാപകരും കൂടിയിരുന്ന്, വലിയ കടലാസ്സുകളിൽ വരയിട്ട് ഓരോ അപേക്ഷകന്റെയും പേരും മാർക്കും മറ്റു വിവരങ്ങളും അംഗീകൃതവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് എഴുതിക്കൂട്ടി, മാർക്കിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശനത്തിന് വിളിക്കേണ്ട ക്രമത്തിൽ പട്ടികയുണ്ടാക്കി. അതിൽ എം. എൽ. എ. യുടെ മകൻ എഴുപതാമത്തെ സ്ഥാനത്തായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം ആ വിദ്യാർത്ഥി അച്ഛന്റെ ഒരു കുറിപ്പുംകൊണ്ട് എന്നെ വന്നു കണ്ടപ്പോൾ യഥാർത്ഥവിവരങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. അയാൾക്ക് വലിയ നിരാശയും സങ്കടവും ഉണ്ടായെങ്കിലും വസ്തുസ്ഥിതി ശരിക്കും ഗ്രഹിച്ച് എന്റെ നിസ്സഹായത മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ തോന്നി. എന്നല്ല, വേറെ ഏതു കോഴ്സിനു പോകാമെന്ന് ചോദിക്കുകയും ഉപരിപഠനത്തിന്റെ കാര്യ

Digitized by Kerala Sahitya Akademi

ത്തിൽ എന്റെ ഉപദേശങ്ങളും അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാളോട് വളരെ സ്നേഹത്തിൽ പെരുമാറി സമാധാനിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചു എന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയതു്. പക്ഷേ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛനും മകനും കൂടി വീണ്ടും വന്നു. മകന്റെ മുഖത്തു് അന്നത്തെ നിരാശയും സങ്കടവും തന്നെ തങ്ങിനില്ക്കുന്നതായി കണ്ടു എങ്കിലും, അച്ഛൻ വലിയ കോപത്തിലും ക്ഷോഭത്തിലുമാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. ജനപ്രതിനിധിയും ഭരണകക്ഷിയിൽ പെട്ടവനുമായ തന്റെ മകനു്, ''ഒരു കോളെജഡ്മിഷൻ'' കിട്ടുകയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണ് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സംവിധാനത്തിന്റെയുമെല്ലാം അർത്ഥം? രാജവാഴ്ചക്കാലത്തു് ഇവിടെ ഇതുപോലെയുള്ള പല അനീതികളും നടക്കുമായിരുന്നു. നടന്നിട്ടുമുണ്ട്. പക്ഷേ അതൊന്നും ഇനിമേൽ സാധിക്കുകയില്ല. ഇവനു് അഡ്മിഷൻ കൊടുക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നു് അറിയാനാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്.'' എന്നു് അദ്ദേഹം ദൃഢസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഒരു രക്ഷാകർത്താവിന്റെ മനോവേദനയും പുതിയതായി കിട്ടിയ ഭരണാധികാരത്തിന്റെ അതിമോഹങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഒരു ക്ഷോഭവും ഉണ്ടായില്ല. ശാന്തതയും സൗമനസ്യവും കൈവിടാതെ ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു: ''അഡ്മിഷൻ കൊടുക്കുകയല്ല, കിട്ടുകയാണ്. ഇതു് കോളെജധികാരികളുടെ ഇഷ്ടദാനമല്ല. പൊതുമുതൽ ചെലവഴിച്ചു നടത്തുന്ന ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു സ്ഥാപനത്തിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് പൊതുജനങ്ങളുമായി നേരിട്ട് ഇടപെടേണ്ടിവരുന്ന സന്ദർഭം ഇതു മാത്രമാണ്. അതിൽ അനീതിയും പരാതിയും ഉണ്ടാകരുതെന്നു കരുതിത്തന്നെയാണ് എല്ലാവരും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഏററവും നീതിപൂർവ്വകമായ ചട്ടങ്ങളാണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. അതെല്ലാം രാജവാഴ്ചക്കാലത്തേ ഉള്ളതുമാണ്. ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടാക്കിയതല്ല. ഇതാ നോക്കണം.'' ഞാൻ അപേക്ഷകരുടെ മാർക്കും മററും എഴുതിയ പട്ടികയെടുത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചു. മകന്റെ മാർക്കനുസരിച്ചുള്ള സ്ഥാനം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ''കൂടുതൽ മാർക്കുള്ള അപേക്ഷകർക്ക് കൊടുക്കാതെ ഈ വിദ്യാർത്ഥിക്ക് പ്രവേശനം കൊടുത്താൽ അതു് അവരോടു ചെയ്യുന്ന അനീതിയല്ലേ? അവർക്കതു സഹിക്കുമോ?'' എന്നു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം കടലാസ്സുകൾ രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കിയെങ്കിലും എന്റെ വാദഗതിയോ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള രേഖകളോ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. അതെല്ലാം അപ്രസക്തമാണ് എന്നു് മുഖഭാവത്താൽ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ''ഈ കടലാസ്സുകൊണ്ടുള്ള കളിയാണ് രാജ്യത്തെ നശിപ്പിച്ചതു്. ചുവപ്പുനാട! എല്ലാകാര്യത്തിലും ചുവപ്പുനാട! ഇതു മാറണം, മാററണം. അതു സാധിക്കുമോ എന്നാണ് ഞങ്ങൾ നോക്കുവാൻ പോകുന്നതു്. അപ്പോൾ ഇവനു് അഡ്മിഷൻ കൊടുക്കാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല, അല്ലേ? ഞാൻ പോകുന്നു.''

നിസ്സാരമെന്നു തോന്നാവുന്ന ഈ സംഭവമാണ് രാജ്യഭരണത്തെപ്പററി—രാജധർമ്മത്തെപ്പററി— ചിന്തിക്കുവാൻ എന്നെ ആദ്യമായി പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. എല്ലാവരും ശപിക്കുന്ന ഈ ചുവപ്പുനാടയാണ്, സത്യത്തിൽ, ഈ രാജ്യത്തു് പൊതുകാര്യങ്ങളിൽ ഇത്രയുമെങ്കിലും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തെയും നീതിപാലനത്തെയും നിലനിർത്തുന്നതു്. പക്ഷേ നമ്മുടെ കഥാനായകനായ ജനപ്രതിനിധിക്ക് അതു് താൻ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യം സാധിക്കുന്നതിനു് തടസ്സമായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അതിനെ ആക്ഷേപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ മാർക്കിന്റെ കാര്യത്തിൽ പത്താംസ്ഥാനത്തു നില്ക്കുകയും, അയാളെ വിഗണിച്ചുകൊണ്ട് എഴുപതാം സ്ഥാനത്തുള്ള മററൊരു അപേക്ഷകനെ കോളെജിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും കോലാഹലം! ''ഇതിനു് റൂളും ചട്ടവും രേഖയും ഒന്നുമില്ലേ? എന്റെ മകനെക്കാൾ എത്രയോ കുറഞ്ഞ മാർക്കുള്ള മററൊരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് പ്രവേശനം കൊടുത്തതായി അറിഞ്ഞല്ലോ. അതിന്റെ ന്യായമെന്തെന്നു് എനിക്കറിയണം.'' എന്നായിരിക്കും അപ്പോഴത്തെ വാദം. ''അഡ്മിഷൻകാര്യത്തിനു് റൂളും രേഖയുമെല്ലാം എന്തിനു്? അടിസ്ഥാനയോഗ്യതയുണ്ടെങ്കിൽ പ്രവേശനം കൊടുക്കാം. മററേ അപേക്ഷകനു് അതുണ്ടായിരുന്നു. കൊടുത്തു. അത്രതന്നെ.'' എന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞാൽ, ''ഇതു് നിങ്ങളുടെ തറവാട്ടുകാര്യമൊന്നുമല്ല. ഇഷ്ടംപോലെ കൊടുക്കാനും

Digitized by Kerala Sahitya Akademi

കൊടുക്കാതിരിക്കാനും. ഞാനിതു് വിടാൻ പോകുന്നില്ല. ഈ രാജ്യത്തു് കേഴ്‌പ്പോരും കേഴ്‌വിയും ഉണ്ടോ എന്നും നീതിയും ന്യായവും നടക്കുമോ എന്നും നോക്കാൻ പോവുകയാണു്.'' എന്നായിരിക്കും അടുത്ത പടി!

അന്നത്തെ കാര്യവും അദ്ദേഹം അവിടെ നിർത്തിയില്ല. മന്ത്രിയെ കണ്ടു. പരാതി പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ കോളെജിലെ അഡ്മിഷൻ രീതികളെല്ലാം കുഴപ്പത്തിലാണെന്നു് ആക്ഷേപിച്ചു. ഒരു വ്യക്തിയുടെയും ഒരു വിഷയത്തിന്റെയും കാര്യം എടുത്തു ചോദിക്കുന്നതു് ശരിയല്ലെന്നു തോന്നിയതു കൊണ്ടാവാം, എം. എസ്സ്‌സി. കോഴ്‌സിനു് ഓരോ വിഷയത്തിനും എത്ര സീററു വീതം ഉണ്ടെന്നും, ഓരോന്നിലും ഏതടിസ്ഥാനത്തിലാണു് കുട്ടികളെ ചേർക്കുന്നതെന്നും ഉടനെ അറിയിക്കുവാൻ കോളെജിലേക്കു് എഴുതിവന്നു. എത്രയോ വർഷങ്ങളായി അംഗീകരിച്ചു് നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിയമാവലിയുടെ പകർപ്പോടുകൂടി, എല്ലാ വിവരങ്ങളും ചേർത്തു് വിശദമായ മറുപടി പ്രിൻസിപ്പാൾ അയച്ചു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ആ നിയമാവലി ഗവണ്മെൻറു് നിർമ്മിച്ചതാണോ എന്നും ആണെങ്കിൽ അതിന്റെ റെഫറൻസ് എന്തെന്നും ചോദിച്ചു. സംഗതിവശാൽ ഈ ചോദ്യത്തിനു് മറുപടി അയയ്ക്കേണ്ട ഭാരം എന്റെ തലയിലാണു് വന്നുവീണതു്. ഈ എഴുത്തുകുത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഊഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ടു് ഞാൻ നല്ലതുപോലെ ആലോചിച്ചു തന്നെ മറുപടി എഴുതി. അതിന്റെ ഏകദേശരൂപം ഇതായിരുന്നു: ''ഒരു കോളെജിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ ചേർക്കുവാൻ പ്രിൻസിപ്പാളിനു് പൂർണ്ണമായ അധികാരമുണ്ടു്. അതിന്നായി ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു് നിയമാവലി നിർമ്മിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് അടിസ്ഥാനയോഗ്യതയുണ്ടോ എന്നു മാത്രമേ നോക്കേണ്ടതുള്ളൂ. സ്വകാര്യ ഉടമയിലുള്ള കോളെജുകൾ അങ്ങനെയാണു് ചെയ്തു വരുന്നതു്. പക്ഷേ കഴിഞ്ഞ കുറേ വർഷങ്ങളായി പല വിഷയങ്ങൾക്കും സീററുള്ളതിൽ കൂടുതൽ അപേക്ഷകരുണ്ടായപ്പോൾ അവരിൽനിന്നു് തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതിനു് കോളെജധികൃതർതന്നെ നിർമ്മിച്ച നിയമാവലിയാണിതു്. ഇതിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ഏററവും നീതിപൂർവകമാണെന്നു് ഈ നിയമാവലി ആദ്യം നിർമ്മിച്ചവരും ഇന്നുള്ളവരും കരുതുന്നു. ആറു സീററുള്ള ഒരു ഗ്രൂപ്പിൽ 150 അപേക്ഷകരുണ്ടാകുമ്പോൾ, മാർക്കിന്റെ മുറയനുസരിച്ചു് ആറാം സ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്ന അപേക്ഷകനെ തള്ളിയിട്ടു് എഴുപതാം സ്ഥാനം മാത്രം കിട്ടിയവനെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു് അധർമ്മമാണെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അങ്ങനെയുള്ള അന്യായം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള മുൻകരുതലാണിതു്. ഈ നിയമാവലിക്കു് കുററമോ കുറവുകളോ ഉള്ളതായി ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെൻറു് കരുതുന്നു എങ്കിൽ അവയെ ഒഴിവാക്കുന്ന റൂളുകൾ സദയം നിർമ്മിച്ചു് അയച്ചുതരുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.''

പിന്നെ എന്തു നടന്നു എന്നു് അറിവില്ല. എം. എൽ. ഏ. അതിനുശേഷം വന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല, അടുത്ത വിദ്യാലയവർഷം ആരംഭിക്കാറായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അയച്ചുകൊടുത്ത നിയമാവലി അതേപടി സർക്കാരിന്റെ കീഴിലുള്ള എല്ലാ കോളെജുകൾക്കും ബാധകമാക്കിക്കൊണ്ടു് ഗവണ്മെൻറുതന്നെ ഉത്തരവിടുകയും ചെയ്തു. നിയമദേവതയെ കണ്ണുംകെട്ടി ത്രാസ്സും പിടിച്ചുനില്ക്കുന്ന സ്ത്രീരൂപത്തിൽ സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എല്ലാ ഭരണാധികാരികളും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. സാമൂഹികജീവിതം, എതിർപ്പുകളും പ്രതിഷേധങ്ങളും, അവയെക്കാൾ ശക്തിയുള്ള നിശ്ശബ്ദശാപങ്ങളും, ഇല്ലാതെ തൃപ്തികരമായി നിലനില്ക്കണമെങ്കിൽ, ബന്ധുവെന്നോ ശത്രുവെന്നോ ഉള്ള ഭേദബുദ്ധിയില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ നീതി ലഭിക്കണം; ലഭിക്കുന്നു എന്നു് ജനങ്ങൾക്കു് ബോദ്ധ്യമാവുകയും വേണം. ഒരു വ്യക്തിക്കോ ഒരു വിഭാഗത്തിനോ ഗുണം ചെയ്യുന്നതല്ല ഭരണനീതി, അഥവാ രാജധർമ്മം. അങ്ങനെ സഹായിക്കുകയും ആനുകൂല്യങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്യേണ്ട കടപ്പാടുകൾ ഭരണാധികാരികൾക്കു് ഉണ്ടാകാം. ബഹുകക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിൽ അവ ഉണ്ടാകുമെന്നു തീർച്ചയുമാണു്. എങ്കിലും അതു ചെയ്യുന്നതിനാണു് അധികാരസ്ഥാനത്തു് അവരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതാണു് ആപത്തു്. ആരുടെയും ശുപാർശ കേൾക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു് സ്വന്തം പാർട്ടിയിൽനിന്നുപോലും തന്റെ നേർക്കു് എതിർപ്പും വിമർശനവും ഉണ്ടാക

Digitized by Kerala Sahitya Akademi

ന്നതെന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഒരു മന്ത്രിക്ക് ഒരിക്കൽ പറയേണ്ടിവന്നു. അപ്പോൾ പാർട്ടിക്കാർ പ്രത്യുത്തരം നല്കി: 'ശുപാർശ കേൾക്കുവാനാണ് ഞങ്ങളിൽ ഒരാളെ കൊടിവെച്ച കാറും കൊട്ടാരംപോലെയുള്ള വീടും കൊടുത്ത് മന്ത്രിയായി വാഴിച്ചിരിക്കുന്നത്. പാലം കെട്ടണമെന്നും റോഡു വെട്ടണമെന്നും സ്കൂൾ വേണമെന്നും ആശുപത്രി സ്ഥാപിക്കണമെന്നും തൊഴിൽ കൊടുക്കണമെന്നും പറയുന്നത് നിയമവിരുദ്ധമാകുമോ? അതാണ് നിയമമെങ്കിൽ സായിപ്പിന്റെയും രാജാവിന്റെയും ഭരണവും സ്വാതന്ത്ര്യവും തമ്മിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം? ചിലരുടെ ശുപാർശകൾ സ്വന്തം കാര്യം നേടുവാനുള്ള വഴയായിരിക്കാം. എന്നാൽത്തന്നെ എന്താണ് ദോഷം? അവർ മറ്റെങ്ങുനിന്നും വന്നവരല്ല. രാജ്യത്തിന്റെ അധീശന്മാരെന്നു പറയുന്ന പൊതുജനത്തിന്റെ ഭാഗംതന്നെയാണ്. വോട്ടുള്ളവരും അതു മന്ത്രിക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചവരുമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങൾ ലഭിക്കുവാൻ അവർക്കും അവകാശമുണ്ട്.' ഇങ്ങനെയാണ് ജനകീയഭരണത്തിലെ ന്യായവാദങ്ങളും അവകാശവാദങ്ങളും പോകുന്നത്.

മനുഷ്യരോടു മാത്രമേ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളു, അവരോടുമാത്രമേ സമാധാനം പറയേണ്ടതുള്ളു, എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന പുതിയ രാജധർമ്മത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദോഷം ഇതാകുന്നു. ഭൂരിപക്ഷത്തെ എങ്ങനെയെങ്കിലും സംതൃപ്തരാക്കി അടക്കിനിർത്തിയാൽ ഒന്നും പേടിക്കാനില്ല എന്ന വിചാരം ഭരണാധികാരികളെ അന്ധരാക്കുന്നു. നന്മതിന്മകളെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തപോലും ഇല്ലാതാകുന്നു. "ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആളുകളുടെ ഏറ്റവും വലിയ നന്മ" എന്ന ആദർശം നിരാക്ഷേപമാണെന്നു തോന്നും. അതിന്റെ ആപത്തു കിടക്കുന്നത് നന്മ എന്തെന്നുള്ള സങ്കല്പത്തിലാണ്. സ്വാർത്ഥപൂർത്തിക്കുള്ള സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നതാണ് നന്മ എന്നു നിർവചിച്ചാൽ അതുകൊണ്ട് ദോഷമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഫലത്തിലെങ്കിലും, ആ നിർവ്വചനമാണ് ആധുനികലോകം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഇടയായിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ മഹാദുഃഖം മനുഷ്യവർഗ്ഗം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നാമെല്ലാം ഒരിക്കലും ഒന്നുകൊണ്ടും തൃപ്തിവരാത്ത തിര്യക്കുകളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. നേരെ മറിച്ച്, മനുഷ്യന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്ക് അതീതമായി നില്ക്കുന്ന ഒരു അലൗകികശക്തിയോട് ഓരോ കർമ്മത്തിനും ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, ആ ദൈവനീതിക്ക് ദാക്ഷിണ്യമില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന രാജധർമ്മം, സത്യസന്ധവും ആദർശനിഷ്ഠവുമാണെങ്കിൽ, ഭൂരിപക്ഷത്തെ മാത്രമല്ല ജനസഞ്ചയത്തെ മുഴുവനും അന്തർനേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ടേ ഏതു കാര്യവും ചെയ്യുകയുള്ളു. പതിനായിരം പേർക്ക് ഉയർന്ന വേതനമുള്ള തൊഴിലു കിട്ടും, അവരുടെ പിൻതുണ നേടാം, അത്രയും ഐശ്വര്യം കൈവരുത്താം, എന്നു കണ്ട് പ്രകൃതിദത്തമായ വനമെല്ലാം വെട്ടിത്തെളിച്ച് മരമരച്ചു തുണിയുണ്ടാക്കുന്ന വൻകിടവ്യവസായം തുടങ്ങുകയും അതു് പുരോഗതിയാണെന്നും രാജ്യത്തിനു നന്മയാണെന്നും അഭിമാനിക്കുകയും, തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്ത് ആ വ്യവസായംകൊണ്ടു ലാഭമുണ്ടാക്കുന്ന മുതലാളിമാരോട് ദശലക്ഷങ്ങൾ സംഭാവന വാങ്ങുകയും, അതേ സമയം ആ വ്യവസായത്തിൽനിന്നു വിസർജ്ജിക്കപ്പെടുന്ന ഭയങ്കരമായ വിഷദ്രവ്യങ്ങൾ ഭൂമിയെയും ജലത്തെയും ദുഷിപ്പിക്കയും ആ പ്രദേശത്തു താമസിക്കുന്ന ലക്ഷക്കണക്കിലുള്ള ജനങ്ങളെ മഹാരോഗങ്ങൾക്കും മരണത്തിനും ഇരയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് കാണാതിരിക്കുകയും, മുറവിളികൂട്ടിയാലും കേൾക്കാതിരിക്കുകയും, ചെയ്യുന്നത് രാജധർമ്മമല്ല, കണ്ണിൽചോരയില്ലാത്ത ക്രൂരകർമ്മമാണ്. ഭരണാധികാരികൾ ഭരണീയരെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ദ്രോഹിക്കുന്ന ഈ അസുരപദ്ധതി ഇന്ന് ലോകമാകെ പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പുണ്യഭൂമിയായ ഭാരതത്തിലും അതു് ഊർജ്ജസ്വലമായി ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു നമ്മെ എവിടെ എത്തിക്കും എന്ന് അനുഭവിച്ചറിയുവാൻ ഒരു തലമുറകൂടി കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോഴേയ്ക്ക് അതിൽനിന്നുള്ള മോചനവും അസാദ്ധ്യമായിത്തീരും.

Digitized by Kerala Sahitya Akademi